

Криви смо што јесмо!

Његово преосвештенство епископ бихаћко-петровачки Сергије истакао је да је било какав повод довољан за појаву антисрпске хистерије и да се српском народу увек изнова приписује нека кривица. Епископ наводи да је једина кривица Срба у томе што не одустају од себе, свог имена, вере, језика, писма, историје и предака.

Текст објављен на сајту Епархије бихаћко-петровачке, преносимо у целости:

„Не судећи и не осуђујући ништа и никога, сем себе и својих слабости, остајем запањен антисрпском хистеријом за коју је, изгледа, потребан било какав повод, била то обична утакмица, суђење било коме за било шта или нешто сасвим треће.

Дубоко погружен у душу нашег националног бића, не могу а да не признам: криви смо што јесмо!

Криви смо када нас протјерују, када са завежљајем напустимо своја огњишта, када нас 'ослободиоци' 'ослободе' од нас самих, заузимајући наше њиве и ливаде, наше куће и окућнице, скрнавeћи наша гробља и наше храмове.

Криви смо и кад нас прогоне, али смо криви и онда када останемо на свом огњишту, не тражећи милост од немилосних. Због такве кривице убијани смо и у једном и у другом случају, и у Првом и у Другом рату, небројено пута у посљедњих пет вијекова, али и неколико пута у последње три деценије. Нашу су кривицу наши душебрижници покушали опрати нашом крвљу, која је лила захваљујући цихадистичкој емпатији, НАТО бомбама, осиромашеном уранијуму, неоусташком милосрђу...

Ипак, наша кривица је остала, јер смо остали ми, па макар и у траговима, да свједочимо собом кривицу која нам се изнова приписује.

Криви смо када проговоримо, када се усудимо тражити мрвицу правде за себе, али смо криви и онда када ћутимо, вјерујући да ће нас зло мимоићи. И тада смо криви, јер ми другачије, изгледа, не умијемо. Тако нам кажу, нудећи нам вјечну улогу кривца за све.

Криви смо што пишемо ћирилицу, па нам, ваљда, зато лупају табле са ћириличним натписима.

Криви смо што смо остали православни, па нам зато руше и скрнавe цркве и манастире.

Криви смо што говоримо српским језиком, па нам зато нуде туђе језике, увјеравајући нас да је сваки бољи, кориснији и љепши него наш.

Криви смо што се сматрамо Србима и што нисмо послушали Бењамина Калаја када нам је, ономад, великодушно понудио босански национални идентитет, измишљајући га само због нас.

Криви смо јер нисмо заборавили наше претке, а требали смо се одрећи и себе и њих, не да бисмо били невини, већ да бисмо постали мање криви.

У томе је наша кривица — не одустајемо од себе, од свог имена, вјере, језика, писма, историје, предака...

Већ више од пет вијекова, обиљежени кривицом као крстом, распети лутамо кроз историју тражећи мјесто и вријеме за наш национални смирај. Не налазимо га ни данас, као што га нисмо налазили никада у историји.

Гоњени и прогоњени, остајемо своји, немајући у свијету ни брата ни пријатеља, већ само налазећи утјеху у Христу распетом и васкрслом, који је, много прије нас, распет, јер је од оновремених судова оптужен да је крив.

Ако Господ није роптао, нећемо роптати ни ми, док чекамо наставак нашег националног распећа, пјевајући заједно са Светим Ђаконом Авакумом, гласно и радосно:

'Што нас прије разапнете, прије ћемо васкрснути!'

[Преузето са: https://rs.sputniknews.com/](https://rs.sputniknews.com/)